Κυριακὴ μετά τά Φῶτα (Ματθ. δ΄, 12-17)
8 Ἰανουαρίου 2006

Τρία συγκλονιστικὰ καὶ συνταρακτικὰ γεγονότα μᾶς παρουσιάζει στὸ σημερινὸ Εὐαγγέλιό του ὁ Εὐαγγελιστὴς Ματθαῖος. Γεγονότα ποὺ συνέβησαν μετὰ τὴ βάπτιση τοῦ Χριστοῦ. Εἶναι ἡ φυλάκιση τοῦ Προδρόμου, ἡ φυγὴ τοῦ Χριστοῦ στὴν Καπερναοὺμ καὶ ἡ ἔναρξη τῆς διδασκαλίας Του.

Γιὰ τὸ πρῶτο, σημειώνει ὁ Εὐαγγελιστὴς πὼς ὁ Χριστὸς πληροφορήθηκε τὴν σύλληψη καὶ φυλάκιση τοῦ Ἰωάννου. Ἡ πράξη δὲ αὐτὴ ἐκφράζει τὴν προσπάθεια τῆς ἐγκόσμιας ἐξουσίας νὰ φιμώσειτὴν φωνὴ τῆς ἀλήθειας καὶ νὰ σβήσει τοὺς ἐλέγχους γιὰ τὴν ἔλλειψη τῆς δικαιοσύνης. Νὰ ἀκυρώσει τὴ δυναμικὴ τοῦ φωτὸς καὶ νὰ ἀπαξιώσει τὸν λόγο τῆς καθαρότητας καὶ γνησιότητας.

Κι αὐτὸ ἀκριβῶς ἦταν τὸ βαθύτερο αἴτιο τῆς συλλήψεως καὶ σφαγῆς τοῦ Προδρόμου. Ὅλα τ’ ἄλλα ἐγκόσμια αἴτια μποροῦν νὰ χαρακτηρισθοῦν ὡς δευτερογενῆ. Ἐπειδὴ ὁ Ἰωάννης δὲν ἔπαυε νὰ στηλιτεύει τὴν παρανομία καὶ τὴν ἀνηθικότητα τοῦ Ἡρώδη. Δηλαδὴ τὸ γεγονὸς ὅτι συζοῦσε μὲ τὴν γυναῖκα τοῦ ἀδελφοῦ του, τὴν Ἡρωδιάδα.

Μὰ ὁ ἀποκεφαλισμὸς τοῦ προφήτου Ἰωάννη ὄχι μόνο δὲν ἔκλεισε τὸ στόμα τῆς ἀλήθειας. Ὄχι μόνο δὲν ἔσβησε τὴ δυναμικὴ τοῦ ἐλέγχου, ἀλλὰ ἔγινε ἕνας συνεχὴς καὶ ἀτελείωτος ἔλεγχος καὶ ἕνα δυνατὸ σφυροκόπημα τῆς ἔνοχης συνειδήσεώς του. Ἐπειδὴ τὴν ἀλήθεια δὲν μπορεῖ κανεὶς νὰ δαμάσει, μήτε νὰ τὴν κάνει νὰ σιγήσει.

Γιὰ τὸ δεύτερο, δηλαδὴ τὴ φυγὴ τοῦ Χριστοῦ γιὰ τὴν Καπερναούμ. Ἡ φυγὴ αὐτὴ ἀποτελεῖ μονάχα μιὰ κίνηση γιὰ τὴν ἀσφάλεια τοῦ Διδασκάλου. Ἀλλ’ ἔχει μιὰ βαθύτερη δικαιολογία καὶ μιὰ διαφορετιὴ ἑρμηνεία. Ἐκφράζει τὸ γεγονὸς πὼς ὁ μέχρι τώρα ἐκλεκτὸς λαὸς τοῦ Θεοῦ, τὸ Ἰσραήλ, χάνει αὐτὸ τὸ προνόμιο. Καὸ τὸ ἔχει χάσει, δι΄τοι ἔπαυσε νὰ ἔχει τὴν ἱκανότητα γιὰ ἀναέωση τῆς συμφωνίας του μὲ τὸ Θεό. Ὅπως ἀκριβῶς ἔγινε μὲ τὸν Ἀβραὰμ καὶ τὸν Μωϋσὴ στὸ Σινᾶ.

Ἔτσι αὐτὸς ὁ λαὸς ἀδυνατεῖ νὰ κατανοήσει καὶ νὰ ἀποδεχθεῖ τὴ νέα πραγματικότητα ποὺ εὐαγγελίζεται ὁ Χριστὸς. Καὶ ἀπορρίπτει τὴ δυναμικὴ τοῦ Εὐαγγελικοῦ λόγου γιὰ τὴ σωτηρία ὅλων τῶν ἐθνῶν, δίχως διακρίσεις.

Γι’ αὐτὸ ὁ Χριστὸς φεύγει γιὰ τὴν Καπερναούμ, τὴν περιοχὴ ποὺ ζοῦσαν οἱ Ἐθνικοί,

δηλαδὴ οἱ Ἕλληνες καὶ οἱ λοιποὶ μὴ Ἰουδαϊκοὶ λαοί, γιὰ νὰ ρίξει «τὴ νέα σπορὰ, ὄχι μόνο στὰ τέκνα τοῦ Ἰσραήλ, ἀλλὰ σ’ ὅλους τοὺς ἄλλους, ποὺ κοντολογὶςλέγονταν εθνικοί».

Καὶ μ’ αὐτὸν τὸν τρόπο «ὁ λαὸς ὁ βυθισμένος στὸ σκοτάδι εἶδε μέγα φῶς καὶ ὅσοι κάθονταν στὴν περιοχὴ, ποὺ τοὺς σκίαζε ὁ θάνατος, φῶς ἀνέτειλε σ’ αὐτοὺς». Τώρα λοιπὸν ἐκλεκτοὶ τοῦ Θεοῦ εἶναι ὅλα τὰ ἔθνη, ἀφοῦ ὅλοι οἱ ἄνθρωποι εἶναι παιδιά Του.

Γιὰ τὸ τρίτο δέ, τὴν ἔναρξη τῆς διδασκαλίας τοῦ Χριστοῦ, αὐτὴ ξεκινάει ἀμέσως μετὰ τὸν τερματισμὸ τοῦ κηρύγματος τοῦ Ἰωάννου. Καὶ εἶναι κήρυγμα ἀποκαλυπτικὸ καὶ σωτήριο. Ἀποκαλύπτει τὴ θεϊκὴ πατρότητα, ποὺ ἐκφράζεται μέσω τῆς ἀγάπης Του πρὸς τὰ παιδιά Του, τοὺς ἀνθρώπους. Καὶ ἐπεξηγεῖ τὸ θέλημά Του, τὸ σωτήριο γιὰ ὅλους.

Ὁ Χριστὸς, ὁ ἀπεσταλμένος τοῦ Πατρός, ἦλθε γιὰ νὰ λυτρώσει τὴν ἀνθρώπινη ὕπαρξη ἀπὸ τὶς πτώσεις τῆς ἁμαρτίας. Νὰ τὴν ἀπεγκλωβίσει ἀπὸ τὸ σφιχταγκάλιασμα τῶν δαιμονικῶν ἐνοχλήσεων. Νὰ διασώσει τὸν ἄνθρωπο ἀπὸ τὴ φθορὰ καὶ τὸ θάνατο διὰ τῆς δικῆς Του Ἀναστάσεως.

Καὶ «ἀπὸ τότε ἄρχισε ὁ Χριστὸς νὰ κηρύττει καὶ νὰ νὰ λέγει: Μετανοεῖτε, γιατὶ ζύγωσε ἡ βασιλεία τῶν οὐρανῶν». Ἡ βασιλεία τοῦ Θεοῦ, αὐτὸ τὸ μέγιστο καὶ σωτήριο γεγονὸς γιὰ τὸν ἄνθρωπο, εἶναι κοντά μας. Γιὰ νὰ γίνουμε οἱ μόνιμοι κάτοικοί της καὶ νὰ ἀπολαύσουμε τὰ πλούσια πνευματικὰ δῶρα τοῦ Θεοῦ.

Πρέπει ὅμως νὰ προηγηθεῖ ἡ δική μας μετάνοια Ἡ δική μας εἰλικρινὴς αἴτηση συγγνώμης ἀπὸ τὸ Θεό. Γι’ αὐτὰ ποὺ καθημερινὰ πράτονται καὶ λέγονται. Αὐτὰ ποὺ ἀποτελοῦν τὶς ντροπές μας καὶ μᾶς ὁδηγοῦν στὶς πτώσεις. Γι’ αὐτὰ τέλος ποὺ χαίρεται ὁ διάβολος καὶ λυπεῖται ὁ Θεός.

Ζητώντας ὅμως συγγνώμη καὶ μετανοώντας γιὰ τὰ λάθη καὶ ἁμαρτήματά μας, ἀποφασίζουμε νὰ φιλιώσουμε μὲ τὸ Θεό. Νὰ γυρίσουμε κοντά Του. Κι Ἐκεῖνος, ποὺ μᾶς περιμένει, ὄχι μόνο θὰ χαρεῖ, μὰ θὰ μᾶς ἐνδύσει ἐνδύσει στὴν στολὴ τὴν πρώτη, τῆς καθαρότητας καὶ τῆς σωτηρίας. Καὶ ἐμεῖς στὴ Βασιλεία Του, ποὺ εἶναι ἐγγύς, θὰ γίνουμε οἱ μέτοχοι καὶ οἱ ἐκλεκτοί.

Ἀγαπητοὶ ἀδελφοί, ὁ λόγος τοῦ Χριστοῦ ἄρχισε μὲ τὴν ὑπενθύμιση τοῦ «μετανοεῖτε γιατὶ ζύγωσε ἡ βασιλεία τῶν οὐρανῶν». Καὶ ἀπευθύνεται σ’ ὅλους, στὴν «Γαλιλαία τῶν ἐθνῶν» καὶ ἀποκαλύπτει τὴν καθ’ ὅλου ἀλήθεια, ποὺ φωτίζει αὐτοὺς ποὺ

βρίσκονται στὸ σκοτάδι.

Ἐμείς, ἀκούγοντας τὸν λόγο Του, μὴ διστάσουμε νὰ πάρουμε τὸ δρόμο τῆς ἐπιστροφῆς. Νὰ ζητήσουμε συγγνώμη. Γιατὶ ὁ Θεὸς ὡς Πατέρας μᾶς περιμένει. Εἶναι ἕτοιμος νὰ παρέσει τὴν ἄφεση, τὴν εὐλογία καὶ τὴν ἀγάπη Του. Καὶ δὲν ὑπάρχει εὐτυχέστερο γεγονὸς τὸ νὰ ζοῦμε κάτω ἀπὸ τὴν εὐλογία καὶ τὴν ἀγάπη τοῦ Θεοῦ.

Ἀρχιμ. Ν.Π.